

skaffe dansk Erhvervsliv Fortjeneste fra Udlandet. Ved nu gennem Aktieselskabsbeskatningen at stille Beskatning af en saadan Fortjeneste i Udsigt fastslaar man faktisk herigennem dobbelt Beskatning af en saadan Fortjeneste, idet, som alle vil vide, Aktieselskabsbeskatningen afgjort er en Dobbeltbeskatning. En saadan Fremgangsmaade har Skibsfarten altsaa fundet urigtig, og jeg tror, man erhvervsmæssigt set gør meget uklogt i at formindske Tilbøjeligheden hos dansk Erhvervsliv til at søge Fortjeneste paa det udenlandske Marked. I det givne Øjeblik er det i særlig Grad Skibsfarten, man vil ramme, men for saa vidt andre Erhverv skulde give sig til at drive Erhverv paa Udlandet, vil eventuelle Fortjenester herigennem selvfølgelig blive ramt paa ganske tilsvarende Maade, og det tror jeg, man vil gøre meget uklogt i. Jeg maa altsaa bestemt hævde, at Skibsfartens Betæneligheder ligeoverfor det, der vil ske, hvis nærværende Forslag ophøjes til Lov, er fuldkommen berettigede. Og er Kritikken fra Skibsfartens Side saaledes fuldkommen berettiget, kan der efter mit Skøn ikke være mindste Tvivl om, at endnu mindre rigtigt vilde det være, som Forslaget forudsætter, gennem Dobbeltbeskatning at beskatte visse Selskaber, der i Virkeligheden ikke har anden Forbindelse med Danmark end den, at de tilfældigvis har deres Sæde her.

Ved Lovforslagets første Behandling udtalte jeg en forholdsvis Tilfredshed med Forslaget, og selv om jeg naturligvis ikke i og for sig kunde anse det for tilfredsstillende, var det dog alligevel noget af en glædelig Overraskelse paa Baggrund af de Udtalelser, der faldt ved Valgkampagnen i April 1924, at Forslaget ikke gav Udtryk for nogen videre Forhøjelse af den direkte Beskatning. Dette mener jeg, man kunde sige den Gang med god Grund, idet nemlig Lovforslaget blev fremsat omkring Marts Maaned 1925, paa et Tidspunkt, da man endnu havde nogenlunde den samme økonomiske Situation som i April Maaned 1924. Men siden Marts Maaned 1925 har Forholdene helt forandret sig, og dette da i hvert Fald i ikke ringe Grad paa Grund af Kronens forandrede Guldværdi, der ved Siden af det lykkelige, jeg absolut maa se i, at Kronens Guldværdi er steget, tillige har medført den Ulykke, at mange Erhverv lider derunder. Jeg maa da hævde, at de vanskelige Forhold, hvorunder Erhvervene her hjemme er kommet, i høj Grad maa berettigge Skatteborgerne til, naar der overhovedet er Tale om Forandring af Skatterne, absolut at

stille sig paa det Standpunkt, at Skatterne skal ned. Men noget saadant giver hverken Forslaget, som det er fremsat, eller Loven, som den vilde blive med de af Flertallet foreslaaede Ændringer, Udtryk for, der er tværtimod snarest en Tendens i modsat Retning. Her til skal jeg om lidt vende tilbage; foreløbig vil jeg omtale enkelte af de, som jeg vil kalde dem, mere betydelige Ændringer, der ligger udenfor selve Skalaen.

Som allerede bemærket af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, og som det for øvrigt ogsaa fremgaar af Flertallets Betænkning, er Baggrunden for dette Lovforslag en Revisionsbestemmelse i Loven af 1922, hvorefter Forslag til Revision af §§ 1 og 8 skal fremsættes inden en vis kort Tidsfrist. § 1 skal jeg som bemærket senere vende tilbage til og skal først beskæftige mig en lille Smule med § 8, der vedrører Fradragene. I Lovforslaget, som det forelaa fra den højtærede Finansminister, var der visse gode Tendenser, saaledes, at Fradragene for Familieforsørgere og Enkeltpersoner, i Mod sætning til nu, skal føres op igennem alle Indtægtsgrupper. Dette er teknisk set praktisk og i enhver Henseende rimeligt, idet det giver Ratebeskatningen en meget jævnere Forøgelse, end man naar ved en pludselig Bortkastet af Fradraget. Yderligere foreslog den højtærede Minister i sit oprindelige Lovforslag en Formindskelse af de faste Fradrag og samtidig en Forhøjelse af Børnefradragene, ogsaa en Tendens, som vi fra konservativ Side, som allerede bemærket ved første Behandling, kan tiltræde, dog paa visse Betingelser og navnlig den, at det finansielle Resultat ikke herved maa forrykkes. Det maa ikke glemmes, at da Loven af 1912 blev revideret i 1922, blev de faste Fradrag forhøjet meget betydeligt, og herfor kunde der naturligvis være nogen Rimelighed, idet det jo er givet, at Pengenes Værdi i 1922 langt fra kunde maale sig med Pengenes Værdi i 1912. Men nu at gaa videre ad den Vej, hvad Flertallets Forslag faktisk betyder, tror jeg afgjort maa anses for uheldigt. Allerede i 1912 var ikke faa Skatteraad og Ligningskommissioner meget betænkelige, tror jeg at turde sige, ved den stærke Forhøjelse af Fradragene, som man den Gang indførte. Men naar man nu med nogen Sikkerhed kan forudse, at Indtægterne over hele Linien i Kraft af Kronens stigende Værdi vil gaa ned, er det givet, at det, at man paa et saadant Tidspunkt yderligere forhøjer de faste Fradrag, vil betyde, at en meget stor Mængde Skatteborgere igen maa gaa ud af Listen over dem, der skal svare Skat til Staten. Nu ved jeg meget vel, at